

hed, som Nedskæringsforslag, maa vi fra vor Side indrømme, at det er paakrævet, at der finder en Nedskæring Sted, men dels finder den her Sted efter Principper, som vi ikke kan billige, dels er hele Lønningens loven bygget op efter Principper, som vi ogsaa maa tage Afstand fra, saaledes som jeg fremhævede ved Lovforslagets første Behandling. Vi kan altsaa umuligt stemme for et saadant Lovforslag i dets Helhed, men af Hensyn til Nødvendigheden af Nedskæring vil vi heller ikke stemme imod. Med Hensyn til de enkelte Punkter forbeholder vi os at tage Del i Afstemningen. Der er f. Eks. Bestemmelsen om Pensioneringen. At Tjenestemændene skal bidrage 3 pCt. i Stedet for 2½ pCt. til deres Pensionering, finder vi ikke blot rimeligt, men vi ønsker, som jeg fremhævede ved første Behandling, helst at gaa videre ad den Vej til fuld Selvpensionering, dog saaledes, at Tjenestemændene ved Fratræden af Tjenesten uden Pension bevarer den Værdi, de har indsat i Pensionskassen. Ogsaa Ændringsforslag Nr. 28 fra socialdemokratisk Side kan vi tiltræde, idet vi ønsker, at Ministerne ikke skal være afhængige af økonomiske Interesser udenfor.

Johannes Lou: Den ærede radikale Ordfører nævnte i sin Tale Ordet: at der skulde være Gnist af Alvor i det, man foretog sig. Jeg vil nok spørge den højtærede Rigsdag, hvornaar man fra radikal Side har set Gnist af Alvor i Tjenestemandsspørgsmaalet. Jeg vil nok spørge om det, naar den ærede Ordfører for det radikale Venstre umiddelbart, før han taler om Gnist af Alvor, slynger en Sætning ud, der omtrent lød saadan, at da de Radikale ødelagde alle vore Lønninger under Prisopgangen, skal Venstre nu sørge for os under Prisnedgangen. Det er jo netop det, den radikale Ordfører gjorde sig til Talsmand for, da han stod og fortalte om, hvor længe det varede, inden denne Lønopgang fandt Sted: Radikalt Smøleri, radikal Tjenestemandstankegang var den Gang afgørende for radikal Politik. Og dernæst, da der jo skal være Gnist af Alvor i, hvad de Radikale foretager sig, vil jeg gerne sige, at det er ikke min Agt at ønske mange radikale Folketingsmedlemmer, Mænd og Kvinder, valgt ind i denne Forsamling, men der er dog eet Medlem, jeg i dette Øjeblik savner, en af de radikale Folketingskandidater, Frøken Westergaard. Det havde jo været ganske vidunderligt, og det vilde have glædet mig dobbelt, om hun havde været her i dette Øjeblik, for at man

kunde se Gnisten af Alvor i radikal Tjenestemandstankegang, hvorledes man i sin Organisation kan kæmpe for et Forslag, som man kalder godt, for derefter at gaa til sit Parti og sige: Men I maa ikke stemme for dette gode Forslag. Lad os se Gnisten af Alvor i radikal Tjenestemandstankegang. Det ærede Medlem Hr. Valdemar Olsen sagde, at der var noget for enhver Smag, der var ogsaa noget for den radikale Smag. Jeg tror nu, at de Radikale maa beholde deres Smag for deres egen Mund, naar de kommer med et Forslag af en Art som det Nedtrappings- eller Nedtrampningsforslag — jeg ved ikke, hvad man kalder det —, her er stillet.

Det konservative Folkeparti krævede ved første Behandling af Regeringen, at den skulde søge et andet økonomisk Grundlag end det foreslaaede og paa dette nye Grundlag søge Forhandling med Tjenestemændene. Det er opnaaet, og hvad endnu mere er, Forhandlingerne har ført til et Forlig. Om dette Forlig kan der kun siges een Ting, og det er, at enten maa en saadant Forlig vedtages i sin Helhed, eller det maa forkastes i sin Helhed.

At der i dette Forlig er mørke Punkter, maa indrømmes. Dog kan jeg, hvad angaar Statens Økonomi i Forhold dertil, med min bedste Villie ikke finde Spor af mørke Punkter. Hvad angaar Tjenestemændenes Forhold dertil, maa jeg sige, at der er et Punkt, paa hvilket jeg mener, Regeringen ikke burde have krævet forringet Stilling for Tjenestemændene, nemlig med Hensyn til Pensionsbidragene. Det var en svag Begrundelse, Ministeren kom med for det forhøjede Pensionsbidrag, idet han begrundede det med — og det var egentlig den eneste Begrundelse —, at det var for at skabe lidt Lettelse for de Tjenestemænd, der havde med disse Udregninger at gøre. Jeg føler mig overbevist om, at disse Tjenestemænd med stor Glæde vil blive ved at varetage dette Arbejde, som de dog nu har en vis Øvelse i, hvis det derved kunde opnaas, at den foreslaaede Forhøjelse af Pensionsbidraget faldt bort. Man bør for øvrigt tage hele Pensionsspørgsmaalet op, thi den Pensionsordning, vi nu har, tror jeg er af langt mere faretruende Art end hele Lønningens loven overfor dem indenfor Folket, der gør et positivt Arbejde for deres Land. Men vi skal resignere overfor dette Punkt, idet vi jo, den Gang vi overfor Ministeriet stillede vort Krav, erkendte, at vi kunde gaa med hertil, hvis de 600 000 Kr., som det drejede sig om, kunde komme de gamle Pensionister til gode.